

عنوان مقاله:

غم و نمود آن در ترانه های باباطاهرهمدانی

محل انتشار:

چهارمین همایش تجلیل از مفاخر همدان «همایش ملی هزاره باباطاهر» (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 10

نویسندگان:

حسین یزدانی - دانشیار دانشگاه پیام نور مرکز تحصیلات تکمیلی تهران

لیلا دهش - دانشجوی دکتری زبان و ادبیات فارسی دانشگاه پیام نور مرکز تحصیلات تکمیلی تهران

خلاصه مقاله:

غم یکی از بن مایه های اصلی عرفان و ادبیات عرفانی است که به صورت های مختلف در آثار ادبا و عرفا نمود یافته است. گاهی به شکل شکوه از یار و بی وفایی او و گاهی گله از غدر و مکر روزگار و دهر و گاهی به شکل غم حاصل از درد فراق و هجران. عارفان و ادیبان بسیاری در آثار خود غم را به کار برده اند. باباطاهر در زمره نخستین گویندگانی است که غم در دوبیتی های او بسامد بالایی دارد. غم او غمی است عارفانه و عاشقانه که منبعث از ترک دنیا و مافیہ است. غم باباطاهر غمی است پسندیده نه مذموم. نویسندگان این سطور در این پژوهش غم و اشکال آنرا در دوبیتی های باباطاهر، بررسی و تحلیل نموده اند و به این نتیجه رسیده اند که باباطاهر علیرغم آن که دلسوخته از غم عشق است ولی باز هم خواهان ماندگاری این عشق در وجود خود است و در پی رهایی از آن نیست. او این غم را ترحیب می نماید و قدومش را مبارک می شمرد. اگر باباطاهر در ابیاتی، از غم دنیا نیز سخن گفته است این غم و گلایه، نه از محبت دنیا و توجه به نعمت های آن است، بلکه ناشی از بی مهربی و ناسازگاری دنیا در افکندن حجب فراق و حرمان بین او معشوق است.

کلمات کلیدی:

غم، ترانه، فراق، حرمان، باباطاهر

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/745810>

